

EEN NIEUWE RONDE IN DE NEPOORLOG VAN HET DALENDE RIJK TEGEN DE NIEUWE NUMMER ÉÉN

Posted on 30. Dezember 2019

Een standpunt van Wolfram Elsner.

China is de nieuwe nummer één, vooral op het gebied van kwaliteit. Wat dit land, dat volgens de Wereldbank net uit de groep van de ontwikkelingslanden is gekomen en de groep landen met een lager gemiddeld inkomen heeft bereikt, bereikt met zijn bescheiden inkomen per hoofd van de bevolking in termen van hefboomwerking op alle gebieden van het leven - op het gebied van ecologie, sociale zekerheid, arbeidsrecht, loonsverhoging, herverdeling naar beneden, technologie, stadsontwikkeling, regionaal evenwicht, vormen van eigendom, bevordering van kleinschalig ondernemerschap, economie en financiën, sociale mobilisatie, participatie en openbaar debat, alsmede op het gebied van internationale hulp en ontwikkeling van de infrastructuur - is historisch gezien ongekend en gewoonwegweg adembenemend. Tegenover de vertraging, de sclerotisering, de inefficiëntie en het collectieve onvermogen om te handelen in het afnemende, ontregelde, steeds autoritairder wordende neoliberale financiële kapitalisme, worden de westerse bezoekers van China in eerste instantie sprakeloos en verbaasd over het gemak en de snelheid van de Chinese veranderingen, de vreugde van de Chinezen over innovatie en experimenteren, van de technicus in de fabriek tot aan de president. Turbo-kapitalisme, staatskapitalisme, dictatuur, nieuw imperium, etc., al deze oude Eurocentrische formules, vaak ook in variaties van de oude Euro-intellectuele socialistische ideeën, lossen op in het niets ten opzichte van de Chinese realiteit, inclusief de levendigheid van publieke discussies, de bereidheid om het eigen gedrag te veranderen. Dit nieuwe nummer één is gewoonweg anders, en we moeten ons eigen gekoesterde zelfbesef ter discussie stellen om dit veelzijdige, dynamische iets te begrijpen op weg naar iets echt nieuws, dat we met vertrouwen een vroege fase van een nieuw soort socialisme kunnen noemen - geen eenvoudig top-down staats-socialisme meer en geen klassiek socialisme van schaarste en armoede meer.

Het feit dat het Imperium, het enige land op aarde dat ooit een wereldwijde, absolute aanspraak maakte op dominantie en deze ook beoefende tussen 1991 (einde van de Sovjet-Unie) en 2008 (grote financiële crisis, voortdurende recessie, China als de economische wereldlocomotief), is nu voor iedereen herkenbaar, onvermijdelijk, bijna dagelijks ervaren en versneld door elke maatregel troef, daalt tot nummer twee, hoeft tegenwoordig nauwelijks nog te worden bewezen en gerechtvaardigd. In de relevante bankprognoses voor

het jaar 2030 staat de VS al op de derde plaats. De wereld verandert snel voorbij de VS en zijn Europese volgelingen - in ieder geval op zo'n manier dat ze het niet meer kunnen tegenhouden. China, Rusland, India, Zuidoost-Azië ... nieuwe starters, nieuwe wereldspelers, nieuwe allianties.

In twaalf van de vijftien gevallen van dergelijke stijgende/aflopende sterrenbeelden van de afgelopen 500 jaar is er een hete oorlog geweest door de gedegradeerde spelers na de economische oorlog. Als de VS vandaag de dag, naast de permanente NAVO-manoeuvres voor de kusten van China (met de toenemende betrokkenheid van de Duitse marine) en aan de grenzen van Rusland, daadwerkelijk het strategische bondgenootschap China en Rusland militair zouden durven aanvallen (wat op dit moment niet het geval lijkt te zijn), zouden ze twee armen en twee benen verliezen, en dat weten ze. China (China-Rusland) kan niet langer militair worden verslagen. Volgens voormalig Amerikaans militair ingenieur en nu freelance blogger Fred Reed, zijn de drijvende Amerikaanse dinosaurussen het nieuws van gisteren en zouden ze gemakkelijk kunnen worden afgezonken vanaf het vasteland van China. De stealthbommenwerpers van de VS konden met Chinese quantumcomputers in de tijd worden ontdekt en neergehaald. Welkom in de wereld van de nieuwe balans van terreur, de op één na slechtste van alle werelden. De enige slechtere wereld zou vandaag de dag die van de onbeperkte dominantie van het Rijk zijn.

Voorlopig beperkt het Rijk zich dus tot een escalatie in de handel, de economische, financiële en technologische oorlogsvoering. Hier is het voorlopig nog mogelijk om te escaleren wat de Amerikaanse industrie en de consumenten, die eronder lijden, nog steeds weggeven. De ontkoppeling van China als strategie van Washington daarentegen is duidelijk een isolering van de VS. Wall Street, de grootste dominante factor in de VS, zet de toon in Washington, of het nu gaat om Troef en de Republikeinen of de Democraten. De hardware-industrie, zelfs een Apple- of Microsoft-onderneming, kan zich in Washington niet meer laten gelden. De methoden van de technologische oorlog zijn al lang voorbijgegaan aan de klassieke economisch-technologische vormen en mechanismen, tot aan willekeurige en onrechtvaardige maatregelen, waaraan we in het geval van het dalende rijk al lang gewend zijn geraakt, zoals blijkt uit de vervolging en bestraffing van de Chinese bedrijven ZTE (tot op het punt van bijna-faillissement) en Huawei, de persoonlijke vastberadenheid van de eigenaar van het bedrijf in Canada, en de algemene oplegging van

Amerikaanse wetgeving en beleidsbeslissingen aan de rechtsstelsels van de volgelingen. Dit alles is zeer riskant en bedreigend voor het rijk en zou kunnen leiden tot het inzoomen van de volgende grote crash in de VS in 2020.

Internationaal netwerk van oligopoliemedia: Methode Citatiekartel - Prototype Tiananmen

Het lijkt dus gemakkelijker om een minder riskante kaart te spelen die men nog tot zijn beschikking heeft, althans in de landen van het rijk en zijn aanhangsels in Europa, Latijns-Amerika, Australië, Japan, India, althans met betrekking tot de eigen bevolking en de eigen heerschappij: de internationale netwerken van de massamedia. Een oligopolie van geassocieerde mediabedrijven met aanzienlijke, tientallen jaren ervaring in de productie van nepwerelden, het schrijven van sancties en oorlogsgebeurtenissen, is nog steeds standvastig en klaar voor alles, niet onder de indruk van de veranderingen in de wereld. Hun nieuwere bloedspoor loopt van Afghanistan naar Irak, Libië, Syrië en vele andere landen.

Wat China betreft, werd het prototype van het Tiananmenplein al sinds 1989 met succes getest. Tot op de dag van vandaag is een op de twee nog steeds de formule van de Tiananmen-slagting, als vervanging voor kennis en leren, en quasi als Westerse, liberale zelfverzekerdheid, identiteitsfundering en garantie van het erbij horen. Het feit dat er in het internettijdperk genoeg kritische onderzoeksjournalistiek is om het Tiananmen-evenement eindelijk te reconstrueren en te verhelderen, heeft geen invloed op de internationale media-industrie en bereikt daarom nooit de brave gemiddelde westerse burger, zelfs niet de bestudeerde, kritisch begripvolle groene beroepsbeoefenaar. Het helpt dus niet dat, zoals gebruikelijk na 30 jaar, de archieven van de Amerikaanse autoriteiten uit 1989 begin 2019 werden vrijgegeven en alles kon worden herbevestigd. Bijvoorbeeld, dat de Amerikaanse ambassadeur in China destijds telegrafeerde naar Washington en meldde dat het plein was ontruimd zonder doden, zelfs zonder ernstige verwondingen. Tijdens de protesten die toen in de hele stad plaatsvonden, en als gevolg van de onderdrukking door het Chinese leger, werden volgens de berichten enkele honderden mensen gedood.

Het "bloedbad op het Tiananmenplein", dat zich in het collectieve geheugen van het westerse publiek heeft gebrand, heeft volgens ooggetuigen echter niet plaatsgevonden.

Een feitelijke herwaardering van de gebeurtenissen is echter niet in het belang van de media-industrie. De methode is dezelfde als voor elk van de strakke oligopolies die de late kapitalistische industrieën domineren: Aangezien kartels vaak officieel verboden zijn, maar informeel stemmen onder de weinigen geen enkel probleem is, is het net als in de olie-, staal- en auto-industrie. -kartels: Een van hen moet om de beurt de prijzen verhogen, de anderen kunnen snel volgen. De westerse media-oligopolistische industrieën zijn echter niet alleen prijskartels, maar vormen ook een internationaal citatiekartel, dat zich bewust is van zijn politiek-ideologische taak in de "westerse waardengemeenschap".

Op 16 november 2019 was het de beurt aan de New York Times om het geleidelijk aan vermoeide onderwerp van de Oeigoeren in de Chinese autonome provincie Xinjiang op te volgen en vooral weer op te rakelen. Meer hierover hieronder. Maar eerst aan het Oeigoerse onderwerp, want het is al geruime tijd een kamplende in de "liberale" vechtmmedia.

Oeigoeren, de Eerste: Terrorisme en vals nieuws Hand in Hand

Religie en etniciteit lijken twee uitstekende gebieden in de geschiedenis van de mensheid te zijn die, meer dan ooit tevoren, willekeurig kunnen worden geëxternaliseerd om spanningen en conflicten te creëren, naties te verdelen, staten te vernietigen of oorlogen te beginnen. Wanneer etniciteiten en religies als anders-zijn, als extreme identiteitsvormers nauw met elkaar in contact komen, lijkt dit bijzonder voor de hand liggend. De ideeën van vreedzame coëxistentie, van vreedzame coëxistentie, van verlichting en verdraagzaamheid, van diversiteit en dus van de veerkracht van samenlevingen die eruit zouden kunnen groeien, zijn in de geschiedenis keer op keer succesvol geweest, zoals bijvoorbeeld in de twee Perzische rijken of in de post-revolutionaire multi-etnische staat China, waar etnische minderheden werden beschermd in hun strijd voor bevrijding van de koloniale onderdrukking, hun autonome status kregen en altijd werden uitgesloten van bijvoorbeeld de politiek van bevolkingsbeperking, de één-kind-politiek en later de twee-kind-politiek. In een wereld van overbevolking, de strijd om steeds kleiner wordende hulpbronnen, systemische oorlogen en de daaruit voortvloeiende permanente stress, lijken dergelijke prestaties echter weer meer in gevaar te komen.

De Oeigoerse autonome provincie Xinjiang maakte al meer dan 2000 jaar (met onderbrekingen) deel uit van het Chinese rijk. Ruim de helft van de Oeigoeren is moslim. In het kader van het Chinese beleid inzake religie, nationaliteit en minderheden, met vrijheid van godsdienst en grotendeels regionaal zelfbestuur, heeft het islamitisch fundamentalisme zich in Xinjiang kennelijk de afgelopen drie decennia kunnen verspreiden. Het is, en het is, parallel aan de tendensen in het Nabije Oosten en de Arabische regio, en ook parallel aan het christendom en andere religies, ook in Centraal- en Oost-Azië, gepolitiseerd, gefundeerd, geëxternaliseerd en ontwikkeld in de richting van geweld, zeker ook als reactie op eeuwenlange koloniale onderdrukking en imperialistische uitbuiting door het Westen (natuurlijk een van de grootste taboes in het Westen zelf).

Als gevolg daarvan heeft het nieuws dat 3.000 islamitische Oeigoeren aan de kant van ISIS en Al-Qaeda-terroristen in Syrië vochten, een paar jaar geleden de mensen doen opstaan. Soms werd er gesproken over 8.000 tot 10.000 strijders; sommige bronnen spraken zelfs over 20.000 Oeigoerse terroristen. Vandaag de dag worden ze volgens berichten als mobiele huursoldaten van het Verre Oosten naar het Midden-Oosten getransporteerd om fysieke, sociale en psychologische ravage aan te richten op de ruïnes waarvan vervolgens "goddelijke" terroristische regimes uit het Stenen Tijdperk kunnen worden gebouwd.

Dit getuigt niet alleen van de sterk ontwikkelde organisatorische en logistieke capaciteiten van het internationale terrorisme, dat ook in Xinjiang moet zijn opgebouwd, maar misschien ook van het feit dat het Chinese minderhedenbeleid uit de hand lijkt te zijn gelopen met als doel het vreedzaam samenleven van etnische groepen, uitgebreide autonomie en godsdienstvrijheid in Xinjiang.

Maar duizenden Oeigoerse terroristen aan de kant van de "islamitische staat" of andere terroristische groeperingen uit het Stenen Tijdperk hebben de "vrije westerse pers" nauwelijks bezig gehouden of zich zelfs maar zorgen gemaakt over de toestand van de wereld. Het veroordeelt en veroordeelt terroristen niet uit principe, maar evalueert en produceert ze zo nodig pragmatisch en tactisch naar macht en geopolitiek nut. Zoals de Amerikaanse president F.D. Roosevelt ooit zei over een van zijn Latijns-Amerikaanse beulen, de Nicaraguaanse dictator Somoza: "Hij is een klootzak, maar hij is onze klootzak".

Islamitische Oeigoeren, zelfs als ze terroristische "klootzakken" waren, zouden mogelijk gebruikt kunnen worden in de ideologische en echte oorlog tegen de nieuwe uitdager van het rijk. Blijkbaar zijn de islamitische krachten na hun relatieve nederlaag in Syrië naar het oosten verhuisd om een militaire positie tegen China in te nemen. Helaas is China geen "zoon van een teef" en zou het ook niet "van ons" zijn. Dubbele pech voor China. Zij kan niet rekenen op sympathie of steun van het Westen tegen het terrorisme.

Een Oeigoerse organisatie die ook al lange tijd Xinjiang van China wil scheiden is de Turkestanse Islamitische Partij, die in China al veel aanslagen heeft gepleegd. De EU beschouwt het immers ook officieel als een terroristische organisatie. Deze "partij" heeft een organisatie opgericht in Syrië en heeft daar minstens enkele honderden (sommige bronnen spreken van enkele duizenden) "Godbestrijders". China zelf spreekt over talrijke terroristische aanslagen in Xinjiang gedurende vele jaren, die niet alleen doden hebben veroorzaakt maar ook aanzienlijke materiële schade aan de infrastructuur - die nu echter al twee jaar op nul is gezet.

Deze feiten zijn van weinig belang voor de westerse mediawereld. Wat China ook heeft gedaan om het islamitische terrorisme in Xinjiang te bestrijden, het is "dictatoriaal" en "onmenselijk". De Oeigoeren zijn nu opeens de vervolgte, onderdrukte en gevangengenomen mensen. En ook hier weer dezelfde ontstaansgeschiedenis van de wereldwijde nep: iemand moet het verhaal op de wereld zetten en het taalregime vastleggen, zodat de citatiecarroussel begint te draaien, aan het eind waarvan niemand weet waar de "boodschap" vandaan komt, maar iedereen "weet" dat het de waarheid is, anders zouden ze ze niet allemaal brengen, zelfs niet degenen die men anders zou denken te kennen als bourgeois "serieuze" bronnen. Maar in de ideologische oorlog tegen China zijn er geen serieuze westerse media meer - net zoals geen enkel medium zich zou hebben verzet tegen de oorlogshysterie tegen Afghanistan, Irak, Libië of Syrië en de burgerlijke waarden van het internationale recht zou hebben vertegenwoordigd.

In de eerste ronde van de Oeigoeren had de Taz opnieuw een grote verschijning in de Duitse pers, die overigens het voordeel heeft van een Chinese correspondent in Felix Lee. Voor hem was Xinjiang plotseling dood, of in ieder geval bijna: "stilte van het graf", volgens Lee, heerste in ieder geval in het "grote strafkamp" Xinjiang.

En dit ondanks het feit dat het de plek is waar de post nu naartoe gaat, de grote nieuwe Zijderoute, met Urumqi als belangrijkste hub, met allerlei soorten infrastructuur, snel internet, e-mobiliteit en hogere inkomsten voor Xinjiang. Zeker, niet alle traditionele Oeigoeren zullen zo graag vertrekken en de welvaart verhogen. Maar het feit dat er om die reden kampen worden gebouwd voor één tot drie van de tien miljoen Oeigoeren, dat wil zeggen 30 procent van de bevolking, klinkt vanaf de eerste gedachte als een roverspistool. Het was jarenlang hetzelfde met Tibet. Vandaag de dag reizen mensen met de "Bullet-Train" van Lhasa naar Beijing of elders. En bijna niemand wil een Lamaïsme uit het Stenen Tijdperk terug. Xinjiang als het volgende station van een separatistisch, middeleeuws, terroristisch "reizend circus" en een militair en media huurlingenleger? We zullen zien. Hoe dan ook, een halve pagina foto in de Taz maakte al duidelijk dat Xinjiang op de een of andere manier somber is of dat er in ieder geval altijd dikke gele smog in de lucht hangt. De foto's zijn in de schemering in de mist genomen en/of nabewerkt met een geel-grijs filter. De sciencefictionklassieker *The Rattlesnake*, die zich afspeelde in het post-apocalyptische Manhattan, deed de groeten. De zon is daar ook nooit doorgekomen. En daar was het dan eindelijk: "De grootste massale arrestatie ter wereld van een bevolkingsminderheid", en opeens zat "elke tiende" in het "heropvoedingskamp".

De bron was een oncontroleerbaar "verslag van een Amerikaanse commissie"(!). Op zijn eigen reis door Xinjiang had Felix Lee de massakampen niet gelokaliseerd. Maar, zoals bekend, zijn dergelijke kleinigheden niet belangrijk in de gootpers en zo'n belangrijk verhaal, waar alle gevestigde, gedraaide politici psychologisch kunnen werken aan hun vroegere Maoïsme en hun teleurstelling over het einde van de eeuwige Culturele Revolutie. Aan de kant van Amnesty International zei dezelfde Felix Lee in ieder geval enigszins in druk dat de kampen "onzichtbaar" waren. Duidelijk een bijzonder verraderlijke strategie van de Chinese communisten.

De kritische onderzoeksjournalistiek had het verhaal nu echter via het internet opgespoord en een aantal verbazingwekkende feiten aan het licht gebracht. Dus ook hier zijn er slimme, ervaren onderzoekende IT-specialisten die alles kunnen reconstrueren, tegenstrijdigheden en inconsistenties blootleggen, met behulp van het wereldwijde web, waar alle sporen van het ontstaan van een verhaal kunnen worden opgespoord.

Zo hebben twee Duitse vakjournalisten het internationaal beschikbare materiaal voor Duitse lezers voorbereid en gedocumenteerd en een heel ander beeld geschetst dan Tagesschau, Taz & Co. Volgens dit beeld wordt het internationale politiek-extremistische en terroristische islamisme met zijn postmenselijke ideeën over het samenleven van mensen al geruime tijd doelbewust gepositioneerd tegen China uit het Midden-Oosten. Overigens is er nu voldoende filmmateriaal beschikbaar (en zelfs in de ARD-archieven) dat massale sabotage- en bomaanslagen door terroristen in Xinjiang laat zien. Het is ook bewezen dat de jihadisten de staatsstructuren in Xinjiang willen breken en vervangen door een schrikbewind, een hel waarvan slechts honderdduizenden getraumatiseerde mensen in Syrië net zijn bevrijd.

Het feit dat de gerichte golven van verontwaardiging en hysterie in de westerse media niet alleen de ondergrondse journalistiek aanspoelen, die niet meer weet wat journalistiek onderzoek of onafhankelijkheid is, maar ook geassocieerd wordt met eenvoudige technische fouten die dan gemakkelijk aan het licht komen, stoort het zelfcitatie- en campagnekartel niet, want voor de eigen bevolking, die hier echt centraal staat, is de wijsheid van de oude Grieken en Romeinen (die teruggaan naar Plutarch) erop gericht:

"Audacter calumniare, semper aliquid haeret".

De verdere vervolging van de Oeigoerse hype tot aan de bron was echter al lang geleden internationaal tot stand gekomen en bracht het volgende aan het licht:^{15]} De bron was Gay McDougall, de vertegenwoordiger van de VS bij het VN-comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie, die, om af te leiden van de echte rassendiscriminatie in de VS, een interview afnam met het persbureau Reuters van het wereldnieuwsimperium Thomson-Reuters, dat particulier eigendom is van de miljardair Roy Baron Thomson of Fleet, alleen en zonder toestemming van het comité. In dit interview suggereerde de dame dat ze sprak voor het VN-comité en noemde ze bepaalde "bevindingen" van meer dan twee miljoen (cijfers tot 3,5 miljoen snel verspreid) "geïnterneerde" Oeigoeren. De officiële ontkenning van de VN-commissievoorzitter enkele dagen later, dat er niets van dergelijke bevindingen was, was natuurlijk geen lijn waard voor de westerse waardenpers. De leugenbom was in de wereld geplaatst en kon nu feitenvrij

circuleren in de citatiecarroussel voor de komende jaren, zich vrijelijk ontvouwen en zijn functie vervullen in de mensenrechtendrukke tegen China. Zo kon worden aangetoond dat alle links naar "interneringskampen voor Oeigoeren" in geen geval leiden naar VN-bronnen, maar altijd verwijzen naar sites van de Amerikaanse overheid als bron.

Overigens zijn er af en toe namen van dergelijke Chinese tegenstanders die soms worden voorgesteld als vertegenwoordigers van NGO's, maar die bij nader inzien pleiten voor een koloniale verovering van China of zich onderscheiden als aanhangers van Amerikaanse oorlogen en interneringskampen.

Terug naar de feiten: Als China een staat wil om te overleven heeft, waarvan men mag aannemen dat het dat doet, zal het niet hebben gewacht tot de IS en de Al-Qaeda-golf volledig is binnengeslopen in Xinjiang en een ander Afghanistan-Iraq-Libië Syrië met zijn aanhangers heeft geopend. Wij vinden ook de volgende overweging van de twee Duitse onderzoeksjournalisten in de Valse Zee opmerkelijk: "Het criminaliseren van een etnische minderheid zonder reden zou het einde betekenen van een multi-etnische staat, waarvan de ongekende ontwikkeling niet alleen de mensen heeft gevoed, maar hen ook heeft voorzien van onderwijs, gevoel van eigenwaarde en solide vooruitzichten voor de toekomst. Integendeel, de Chinese kranten staan vol met positieve uitbeeldingen van etnische diversiteit en specifieke etnische tradities in provincies of graafschappen Zoals ik al zei, is China er de afgelopen twee jaar in geslaagd het aantal bombardementen tot nul te reduceren door middel van veiligheidsmaatregelen aan de grenzen. Naast de infrastructuur en de verbindingen met de Nieuwe Zijderoute is er ook een trainingsoffensief in Xinjiang, en ja, ook in internaatvorm. Het geheel wordt ontwikkeling, verlichting (tegen religieus extremisme) en (beroeps)opleiding genoemd en behoorde ooit tot de "ontwikkeling", zelfs in het bourgeoisie-ideaal. Het afnemende incompetente neoliberale financiële kapitalisme, dat alleen nog maar naar boven kan verdelen, naar de 0,1 procent, heeft deze idealen allang moeten inruilen voor zijn neiging tot eigen tirannie en het terrorisme van zijn fundamentalistische hulpkrachten. We zijn getuige van de radicale verandering in de geschiedenis.

Wat kunnen we leren van "Oeigoeren, de eerste" voor "Oeigoeren, de tweede"?

Het was dus de beurt aan de New York Times op 16 november 2019 om vele pagina's in het Chinese schrift te publiceren, die naar verluidt uit Chinese overheidsbronnen zouden zijn gelekt. Er wordt onder andere gezegd dat het toespraken van Xi Jinping bevat die oproepen tot een zo sterk mogelijke actie tegen de Oeigoeren, evenals staatsrichtlijnen met dezelfde strekking, verklaringen van Oeigoerse studenten ter gelegenheid van hun terugkeer naar huis tijdens de semesterperiode waarvan de familieleden waren verdwenen, etc. Het geheel werd uitgebreid door de 1:1 herhaling van de vervalsingen van de eerste Oeigoerse daad (hierboven) en andere bekende anticommunistische vertellingen uit de tijd van de Sovjet-Unie. De citatie draaimolen is weer aan het draaien: alle media hebben sindsdien dezelfde zinnen in omloop gebracht, en zo, naar verluidt nu "herbevestigd", worden de oude vervalsingen van de eerste Oeigoerse daad nieuw leven ingeblazen. Bij nader inzien dient de tweede akte om de nepverhalen van de eerste te herhalen.

Een onderzoek van de zaak door onderzoeksjournalistiek of het relevante kritische onderzoek kon nog niet plaatsvinden. De NachDenkSeiten (Jens Berger) hebben immers al een eerste onderzoek gedaan: Een van de multiplicatoren en versterkers, de veteraan Russische en Chinese bevrijder met een diepbruine achtergrond en uitstekende connecties met Amerikaanse denktanks en geheime diensten, een zekere Adrian Zenz, lijkt nu precies de juiste persoon voor zowel de publieke als de private media om als "getuige" en "deskundige" in de tweede akte door de media te worden doorgegeven. De NachDenkSeiten hebben de schaarse, ogenschijnlijk serieuze informatie over deze man onderzocht en zijn verbazende internationale staatssecretariaat-bruine netwerkverbindingen tegengekomen: Evangelische "Chinese Missionary Community", "Academy for World Mission", een "Columbia International University", een "Victims of Communism Memorial Foundation", "World Anticommunist League", "Committees for a Free China", "Western Goals Foundation", netwerk van Amerikaanse denktanks, etc., etc.

Overigens kent de expert de weg in China heel goed, zoals de Tagesschau suggereert: Hij is al eens in China geweest, in 2007 als toerist. Dat lijkt genoeg te zijn voor de Tagesschau. In hun wanhopige strijd voor de soevereiniteit van de interpretatie is de Duitse media-elite er niet slecht aan toe om de gelederen te sluiten met dubieuze Cold Warriors. En zo gaat het verder, de citatie carrousel van de op waarde gebaseerde

"kwaliteitsjournalistiek". Maar de wereld daarbuiten, trouwens, een bol en niet een schijf, draait ook en is niet te stoppen.

Bronnen:

1. <https://www.rubikon.news/artikel/das-fake-massaker>
2. <https://nsarchive2.gwu.edu/NSAEBB/NSAEBB16/#d12>
3. https://search.wikileaks.org/plusd/cables/89BEIJING18828_a.html
4. <http://www.muetter-gegen-den-krieg-berlin.de/Syrerischer-Fluechtling-an-Bundeskanzlerin.htm>; besucht 11.6.2019.
5. <https://apnews.com/79d6a427b26f4eeab226571956dd256e>
6. Zum Beispiel: <https://www.heise.de/forum/Telepolis/Kommentare/EU-Mikado-Sanktionen-gegen-Russland-bis-2016-verlaengert/Er-ist-ein-Hurensohn-aber-er-ist-unser-Hurensohn/posting-20920466/show/>; besucht 28.10.2019.
7. <https://apnews.com/79d6a427b26f4eeab226571956dd256e>
8. Zum Beispiel: https://en.wikipedia.org/wiki/Turkistan_Islamic_Party_in_Syria; besucht 28.10.2019.
9. Felix Lee, "Grabesstille über Xinjiang", taz 17.7.2018, S. 1, 4-5.
10. https://www.amnesty.de/informieren/amnesty-journal/china-xinjiang-im-land-der-unsichtbaren_lager; besucht 11.6.2019.
11. Dokumentation von Ajit Singh, "No, the UN Did Not Report China Has 'Massive Internment Camps' for Uighur Muslims", *gray zone. Original journalism and analysis*; <https://thegrayzone.com/?s=Uighur&orderby=relevance&order=DESC>; besucht 19.6.2019.
12. Bräutigam, Klinkhammer, "Es bleibt immer was hängen", www.publikumskonferenz.de 16.03.2019; https://publikumskonferenz.de/blog/2019/03/16/es-bleibt-immer-was-haengen-ard-aktuell-und-die-antichinesische-propaganda/?utm_source=Nachrichten-Fabrik.de&utm_content=link
13. Siehe etwa: <https://www.tagesschau.de/multimedia/video/video1396056.html>
14. Vgl. Bräutigam, Klinkhammer

15. Mit weiteren Quellenlinks: V. Bräutigam, F. Klinkhammer, "Der Sudeljournalismus. Die ARD verbreitet Fake News gegen China", *rubikon.news* 18.8.2019; <https://www.rubikon.news/artikel/der-sudeljournalismus>; besucht 12.6.2019.
16. Ben Norton und Ajit Singh, "No, the UN Did Not Report China Has 'Massive Internment Camps' for Uighur Muslims", <https://thegrayzone.com/2018/08/23/un-did-not-report-china-internment-camps-uighur-muslims/>
17. Ebd.
18. Ausf. Dokumente und Links ebd.
19. Bräutigam, Klinkhammer, "Es bleibt immer was hängen", s.o., ebd.
20. *China Daily* 13.7.2018, S. 19.
21. <https://www.nytimes.com/interactive/2019/11/16/world/asia/china-xinjiang-documents.html>.
22. <https://www.nachdenkseiten.de/?p=56639#more-56639>

Op 06.04.2020 verschijnt het nieuwe boek van Wolfram Elsner bij Westend Verlag:

Geen angst voor China - Hoe de nieuwe nummer één de wereld verandert

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Dit artikel is voor het eerst gepubliceerd door [Westend Verlag](#).

+++

Foto bron: Tokareva Irina / Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de

mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over de ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK